

BARTÓK BÉLA: NAGY KINCSET HOZOK MAGAMMAL

1881-ben születtem Nagyszentmiklóson. Édesapám a földműves iskola tanára, majd igazgatója volt. Hétéves gyerek voltam, amikor meghalt az apám.

Szegény emberek voltunk nagyon, az édesanyám itt maradt velem, az édesapám után járó csekély nyugdíjból éltünk. Azt hiszem, zenei tehetségemet, muzsikus hajlamomat ettől a finom lelkű, órága asszonytól örököltem.

Négyéves koromban már órákat ültem a zongora előtt és kis népdalmelódiákat komponáltam. Ötvestendőskoromban édesanyám megtanított kottát írni, s én nagyon örültem, hogy most már leírhatom a melódiákat, miket addig mindig elfelejtettem. Kilencéves koromban más kis táncdarabokat is komponáltam, magam le is kottáztam őket.

Később, mikor nagyobbacska lettem, több pénz kellett neveltetésemre, és így édesanyám kénytelen volt tanítónői állást vállalni.

Pozsonyban jártam gimnáziumba és eredetileg tanár szerettem volna lenni. Azonban zenei hajlamon egyre jobban uralkodott rajtam, gimnáziumi tanulmányaimnál jobban érdekelt a zongorázás és a komponálás.

Elhatároztam, hogy feljövök Pestre tanulni. Ugyiszótván csak utiköltségre volt pénzem. Pesten abból éltem, hogy zongoraleckéket adtam. A nélkülözések ideje következett. Hónapos szobában laktam, a legszerényebb helyeken étkeztem. Zongorám nem volt, egyik gazdag tanítványomnál gyakoroltam. Esztendők peregtek így le, egyforma szürkeséggel.

A Zeneakadémia ösztöndíjával Székelyföldre utaztam, hogy összeszedjem a székely nép száján élő melódiákat. Esztendőket töltöttem kis falvakban, a havasok között, pásztorok társaságában, együtt éltem a néppel. Ennek a gyűjtésnek eredménye nagy csomó kottalap lett, amellyel egy szép napon megérkeztem ismét Budapestre.

Szegény voltam, egy krajcár sem volt a zsebemben, de úgy éreztem, nagy kincset hozok magammal: a magyar nép lelkét.